

5

ÁINE

Ďaleko odtiaľ na druhej strane sveta žila so svojou matkou a otcom, ktorých veľmi ľúbila, dievčina menom Áine. Keď bola ešte veľmi malá, jej matka bola rybárka – tá najskúsenejšia a najuznávanejšia zo všetkých na pobreží. O jej navigačných schopnostiach sa písali legendy a hovorilo sa, že sa vydáva do neprebádaných morských vôd, ďalej než ktokoľvek pred ňou. Od matky sa Áine naučila kormidlovať loď, rozumieť vode, čítať mapy, stanoviť kurz, zápasíť s rybami a preplaviť sa búrkou. Všetci tvrdili, že jedného dňa z nej bude rovnako dobrá rybárka.

No potom sa matke z ničoho nič zakalil zrak. Začala sa triasť a mávala záchvaty, ktoré trvali celé hodiny.

Čoskoro museli predať milovanú rybársku loď a kúpiť lieky, aby chorobu udržali v prijateľných medziach. Potom predali mapy a všetky rybárske nástroje. Následne prišli na rad rodinné klenoty, prstene, zimné topánky. Svadobné šaty. Dokonca aj matkin teleskopický ďalekohľad. Odniesli na trh všetko, čo sa dalo vymeniť

za mince – urobili by čokoľvek, čo by zlepšilo jej zdravotný stav. A lieky zaberali, kým neprestali zaberat'.

Keď mala Áine iba desať rokov, matka začala umierať.

Áine do poslednej chvíle sedela pri jej smrteľnej posteli a neprestajne sa pokúšala dostať do suchých pier posiatych pľuzgiermi aspoň kvapku vývaru. Studenou mokrou handričkou zrážala matke horúčku. Stále sa ju snažila zachrániť. V tom čase však mala matka už nevidomé oči podliate krvou a bielka pokryté hrubým žltým povlakom. Oblizla si pery, zalapala po dychu a stisla dcérke ruku.

„Nesprávny chlapec,“ zašepkala hlasom drsným a suchým, ako by mala ústa plné piesku. Zakašľala. „Nesprávny chlapec ti zachráni život a ty zachrániš jeho. A vlk...“ Dych sa jej zasekol v hrdle a telom jej prešiel silný záchvev.

Čo má však vlk spoločné s chlapcom (správnym, nesprávnym alebo iným), jej už nikdy neprezradila. Namiesto toho Áine naposledy pritisla dľaň na srdce a spustila ju na posteľ. Jej plytký dych čoskoro ustal a matka navždy odišla.

Keďže Áine bola praktická a pracovitá dievčina bez sklonov k precitlivenosti či žiaľu, nestrácala čas plačom. Matku ľúbila a strašne sa jej za ňou cnelo, ale plač za ňu nevyperie bielizeň, neupečie chlieb ani nenavará polievku, a rozhodne matku neprivedie späť medzi živých. Okrem toho Áinin otec sa naplakal dosť za oboch.

Matka ju vychovala dobre. Áine vedela udržiavať dom uprataný, teplý a bezpečný. Vedela ručne viazať siete, chytať do nich v mestských močiaroch ryby a konzervovať ich pomocou dymu a solí. Vedela využiť upечenú rybu z večere a premeniť ju na chutné raňajky, a tie zužitkovať na dusenú zmes, ktorá vydržala týždeň aj viac.

Dokázala vyjednať na trhu dobrú cenu – čo sa hodilo, lebo otec sa v smútku zamkol vo svojej izbe s džbánom vína. Prestal chodiť do obchodu, kde pracoval. Prestal hovoriť. Z očí sa mu rinuli potoky slz a hrozilo, že sa v nich obaja utopia. Áine sa brodila močiarom otcovho žiaľu.

Medzitým z džbánu jedna po druhej mizli mince, kým po nich nezostalo ani stopy. Zásoby v komore sa zmenšovali a pohár s fazuľou bol rovnako prázdny ako Áinino srdce. Dokonca aj ryby ich opustili.

Nakoniec k nim prišiel majiteľ obchodu a vyhlásil, že otec sa do práce už nemusí vracieť. Zakrátko nato im domáci oznámil, že si majú zbaliť veci a nájsť si nové bývanie.

Áine si nevedela rady. Vošla do otcovej izby a prebudila ho.

„Otec,“ prihovorila sa mu, „obchodník hovorí, že už sa nemusíš vracieť do práce, a domáci chce, aby sme sa odsťahovali. V džbáne nezostali nijaké peniaze, takže nemôžem kúpiť múku, aby som upiekla chlieb. A nemám z čoho uvariť vývar, lebo nám došlo mäso.“ *A aj zemiaky*, dodala v duchu. *A šošovica. Ryby. Soľ. Čokoľvek, čo sa dalo nakrájať do hrnca. V duchu spočítala, koľko ich vyjde jedlo na týždeň. Na mesiac. Na rok. Kde na to vezmeme peniaze?* To netušila.

Otec si utrel slzy a sadol si. Bol to chlap ako hora. Obor. Ryšavé vlasy mu povievali okolo hlavy, akoby ju mal v jednom ohni, a na tvári sa mu usadil prefíkaný výraz lúpežníka – lebo presne ním bol, kým sa Áine narodila, hoci ona o tom nemala ani potuchy. Zatiaľ. Prehrabol si ryšavú bradu a sklopil zrak na dcéru. Tvár mu znežnela. Pevne zovrel pery, akoby sa práve rozhodol.

„Tak, kvetinka moja,“ predniesol pomaly, priložil jej veľkú širokú dlaň k lícu a naklonil sa, aby jej vtisol bozk na čelo. „Tvrdíš, že už nič nemáme?“

Keď o tom neskôr Áine uvažovala, ľutovala, že si lepšie nevšimla, ako sa otcovi pri slove *nič* čudne zablýskalo v očiach. Akoby samotné slovo alebo jeho podstata boli čarovné. Ako talizman moci či skazy.

„Vôbec nič?“ naliehal. Záblesk zosilnel.

„Nie, ocko,“ odvetila opatrne. „Nikdy by som netvrdila, že nemáme vôbec nič.“ (Zase! Ten záblesk v očiach! Prečo si to nevšimla skôr?) „Máme ruky, hlavy a mocné chrbty. S tým sa dá vždy niečo robiť. Matka vravela, že bystrý rozum je cennejší než zámok plný zlata. A vždy mala pravdu.“ Dievčina s námahou prehltna a zatvorila oči. Za matkou sa jej cnelo tak veľmi, až mala pocit, že sa rozpadne na dve polovice.

Otcovi sa zvráskavela koža okolo zelených očí a v každej čiare sa zaligotala slza. Zaklonil hlavu a dostal zo seba hlasný výkrik, ktorý spočiatku znel ako nárek, ale premenil sa na búrlivý výbuch hurónskeho smiechu. Smial sa prenikavo, zvučne a ostro, akoby sa jeho smútok zrazu roztrieštil a posial zaprášenú podlahu lesklými črepinami. Vstal, chytil dcéru za pás a zatočil s ňou, akoby nevážila viac než vrece múky. Potom si ju vysadil na plece.

„Veru, dcérka, môj poklad, moja nádej,“ zaspieval. „Svet je veľký, čulý a preteká bohatstvom! A táto dedina je pre takých múdrych ľudí, ako sme my, primalá. Zbaľ sa, anjelik, nech jej dáme navždy zbohom!“ Nežne ju postavil na zem, vzal si svoj plášť s kapucňou, čižmy a prázdny kožený vak a vyrazil do noci. „Idem zohnať zásoby, kvetinka moja,“ zahučal zvonka. „Zbaľ si cennosti. Vyrazíme, kým vyjde mesiac!“

Nezostalo toho veľa, čo si mohli zbaľiť. Veľkú časť majetku dávno predali. To málo, čo im zostalo, sa hravo vošlo do malého batoha – a ešte v ňom bolo voľné miesto. Veci, ktoré po sebe zanechala matka – papiere, pár praktických šiat, zväzok denníkov a bohviečo

ešte –, zostali zamknuté v truhle vystlanej kožou. Tú tam Áine určite nenechá. Sadla si na veko a čakala na otca.

Nevedela, ako chce nakúpiť všetko potrebné bez peňazí, ale začu-
dovala sa, keď sa vrátil domov s plným mešcom za opaskom a cez plece
mal prehodený napchatý ťažký vak, ktorý bol predtým úplne prázdny.

„Ocko...“ spustila.

„Nijaké otázky,“ zarazil ju. V lesklých očiach mal divoký výraz,
líca červené. Pohľadom pobehoval tam a späť, akoby sa ocitol v ob-
kľúčení hordy nepriateľov. „Tak poď! Nasadať na kone!“

„Veď my nemáme kone!“ protestovala Áine.

„Teraz už áno,“ odvetil otec s diabolským úškrnom. Jednou ru-
kou ju schmatol za ruku, druhou pozbieral ich majetok a so všet-
kým, čo zostalo z ich života v tomto dome, vyrazili do nočnej tmy.

Zamierili na východ cez púšť, pastviny, močiare a hory, až došli
k hustému, tmnému lesu. Tomu najväčšiemu lesu na svete, ako vra-
vievali ľudia.

Áine si pritisla ruku na ústa a mala čo robiť, aby nezačala kri-
čať. „Tam predsa nemôžeme ísť,“ zalapala po dychu. Les bol nepria-
teľ, ktorého kedysi dávno stvorili čary podlých Hovoriacich kame-
ňov. Zničil celé mestá a statky a pripravil o život veľké množstvo
ľudí. Dodnes bol prekliaty, tamojšie chodníky sa zradne kľukatili,
prudko menili smer a stromy boli zlomyseľné a škodoradostné. To
vedeli všetci. Áine poznala ten príbeh odmala.

„Neboj sa, zlatko,“ chlácholil ju otec. Načiahol sa a položil ruku
na prvý strom. Áine udivene sledovala, ako sa kmeň vystrel, iba

trošku, a priamo pred nimi sa objavila cestička, ktorá sa jej pred očami ako zázrakom rozširovala.

„Ocko...“

„Nie je pravda všetko, čo sa hovorí,“ vyhlásil. „Niekedy sa zo zlomyseľných vecí stanú také, ktoré nás zachránia, a to, čo bolo dobré, nás odsúdi na utrpenie a bolesť. Zdvíhame zrak k nebu, a pritom žijeme na zemi. Pod'. Ukážem ti to.“

Otec sa nebál, a tak sa nebála ani Áine. Vybrali sa po chodníčku ponorenom v tieni.

Rozprával jej, že v lese vyrástol a žil až do dospelosti a zostal by v ňom navždy, keby sa nezaľúbil do dobráčky, ktorá túžila po jednoduchom, poctivom vidieckom živote. Ubezpečil Áine, že les jej nechce ublížiť a že v ňom môžu žiť.

No v žiadnom prípade nie poctivým spôsobom. *Musia žiť ako lupéžníci.* Áine to nevyslovila nahlas a otec nič nevysvetľoval, ale taká bola skutočnosť. Tie slová sa medzi nimi vznášali ako mrak.

Otec býval lupéžníkom. *Predtým.* Áine to konečne pochopila.

Našiel domček, v ktorom vyrástol – malú stavbu z kameňov a dreva, so strechou obrastenou machom, ktorá sa ukrývala v hustom poraste hneď vedľa vodopádu a hlbokého jazierka. (*Nijaké ryby*, všimla si hneď Áine. Boli príliš ďaleko proti prúdu. Škoda.) Nechýbala tam dokonca ani polorozpadnutá stodola.

Otec nechal Áine čakať vonku a chvíľu sa v dome prehrabával. Nakoniec sa ozval radostný výkrik, a keď vyšiel z dverí, vyzeral akýsi vyšší, silnejší a možno aj divokejší, než keď vchádzal dnu. Čosi mu viselo okolo krku – kúsok kameňa zaveseného na tenkom koženom remienku, ktorý pripomínal oko.

„Ocko,“ oslovila ho Áine, „čo to máš na...“